

Til § 12

Bestemmelsen, der gennemfører direktivets artikel 10, stk. 3, fastsætter, hvornår den provision, der er forfaldet i medfør af § 11, senest skal betales til handelsagenten. Provisionen skal være agenten i hænde inden betalingsfristens udløb. Det er således ikke tilstrækkeligt, at beløbet afsendes den pågældende dag.

Efter bestemmelsen i *stk. 2* kan *stk. 1* ikke fraviges ved forudgående aftale. Dette hindrer ikke, at agenten efterfølgende kan give agenturgiveren henstand ved en konkret forsinkelse.

Den foreslåede ordlyd af § 12 svarer ikke til arbejdsgruppens lovudkast. I lovudkastet var der foreslået en regel, hvorefter provisionen skulle betales inden en frist på 1 måned efter udløbet af den måned, i hvilken provisionen forfaldt. Det skulle dog kunne aftales, at fristen løb fra udgangen af det kvartal, i hvilket provisionen forfaldt.

Justitsministeriet finder det umiddelbart tvivlsomt, om direktivet har en sådan »minimumskarakt«r, at medlemsstaterne frit kan fastsætte regler, som er mere fordelagtige for handelsagenten end direktivets regler.

I betænkningen s. 26 har arbejdsgruppen om dette spørgsmål bl.a. anført følgende:

»Under forhandlingerne i Rådet har man fra dansk side peget på, at direktivet burde have maksimumskarakt, dvs. at medlemsstaterne ikke vil kunne gennemføre videregående beskyttelsesregler ved national lov. Årsagen hertil er, at agenturaftaler i reglen er af international karakter. Derfor er der på dette område - i modsætning til eksempelvis den civile retlige lovgivning om forbrugerbeskyttelse - et reelt harmoniseringsbehov, som ikke kan imødekommes fuldt ud ved et «minimumsdirektiv».

Direktivet er på nogle punkter af maksimumskarakt og på andre af minimumskarakt, idet det i nogle bestemmelser udtrykkeligt nævnes, at medlemslandene i national lovgivning kan fastsætte videregående regler. På nogle punkter kan det være tvivlsomt, hvilken karakter direktivet har. Arbejdsgruppen har dog ikke anset denne tvivl som et væsentligt problem under udarbejdelsen af lovudkastet, idet arbejdsgruppen ikke har fraveget direktivet på områder, hvor direktivets karakter kan give anledning til tvivl.«

Justitsministeriet finder imidlertid, at der for så vidt angår direktivets artikel 10, stk. 3, (og artikel 12, stk. 1, jf. bemærkningerne til lovforslagets § 13) kan rejses en sådan tvivl om direktivets karakter, at man finder det rigtigst at udforme bestemmelserne i overensstemmelse med direktivets tekst.

Til § 13

Den foreslåede bestemmelse skal gennemføre direktivets artikel 12, hvorefter agenturgiveren skal sende agenten en nota vedrørende den provision, som er forfaldet i det foregående kvartal.

Notaen skal sendes senest den sidste dag i måneden efter det kvartal, hvor provisionen forfaldt.

Notaen skal indeholde alle væsentlige oplysninger, der har tjent som grundlag for beregning af provisionsbeløbene. Det vil navnlig sige oplysninger om kundens navn og adresse, vareart og -mængde, fakturadato og -beløb og provisionsssats og -beløb. Der henvises nærmere til betænkningen s. 82.

Om agentens pligt til i visse tilfælde at reklamere over notaens indhold, se betænkningen s. 83.

Efter bestemmelsens *stk. 2* kan *stk. 1* ikke ved forudgående aftale fraviges til skade for handelsagenten.

Ifølge arbejdsgruppens lovudkast skulle agenturgiveren hver måned sende agenten en nota vedrørende den provision, der forfaldt i den foregående måned, idet det dog kunne aftales, at agenturgiveren inden for en frist på en måned skulle sende en nota vedrørende provision, der forfaldt i det foregående kvartal.

Justitsministeriet har imidlertid valgt at foreslå den i direktivet fastsatte ordning gennemført. Om baggrunden herfor henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 12.

Til § 14

Den foreslåede bestemmelse regulerer spørgsmålet om handelsagentens provisionskrav i de tilfælde, hvor aftalen mellem agenturgiver og tredjemand ikke opfyldes eller kun opfyldes delvis.

Efter *stk. 1* bortfalder provisionskravet kun, hvis det godtgøres, at aftalen mellem agenturgiveren og tredjemand ikke opfyldes, og at dette ikke skyldes omstændigheder, der kan tilregnes agenturgiveren. Der tænkes her på manglende opfyldelse i købelovens forstand, f.eks. at tredjemand ikke betaler købesummen eller leverer mangelfulde varer. Handelsagenten tilskyndes således til at udvise omhu ved valg af aftalepartnere.

Hvis den manglende opfyldelse skyldes omstændigheder, der kan tilregnes agenturgiver, påvirker det derimod ikke provisionskravet.

Det er agenturgiveren, der har bevisbyrden for, at aftalen ikke opfyldes, og at dette ikke skyldes omstændigheder, der kan tilregnes ham. F.eks. vil en berettiget ophævelse fra den ene af parternes side være tilstrækkelig dokumentation for, at der ikke foreligger opfyldelse.